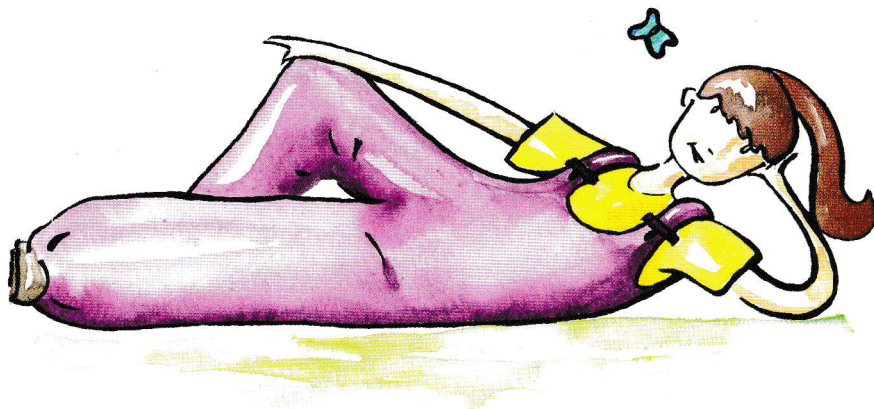

Ana și prietenii, spre Castelul de piatră

O poveste din zilele noastre scrisă de Anca Milchiș, ilustrată de Iulia Burlac

fost o dată ca niodată, într-un regat
îndepărtat, un bărbat care trăia fericit
cu soția lui mult iubită și cu fetele lor
care era atât de frumoasă și de cumințe,
încât toată lumea o îndrăgea. Într-o zi,
vorbe despre aceea față ajunseră la
urechile împăratului.

Bunica îi spunea o mulțime de povești cu Zâne, cu Prinți și Prințese, cu lupte dintre bine și rău. În fotoliul pe care stătea de obicei Ana, locuia un șoricel, pe nume Argintiul. Vă închipuiți ce încântare erau pentru el fetița și poveștile cu prințese!

Ana : - Atâtea povești, atâtea locuri minunate, oare e posibil să întâlnesc zâne și prințese vreodată? Mă gândesc să plec în căutarea personajelor din povești!

Povestitorul: Așa se gândea Ana, în timp ce îi treceau prin minte ilustrații din cărțile ei preferate. Era convinsă că poveștile au fost vii cu mulți ani în urmă și castelele au existat cu adevărat! Între timp, Argintiul a urcat pe acoperișul casei și vorbea cu prietenul său, Kokino, un papagal roșu, foarte roșu.

Argintiul : - Am să plec în căutarea Prințesei. Iar când o voi întâlni... voi fi fericit pentru totdeauna!

Kokino: - Tu chiar crezi că vei găsi o Prințesă?!

Argintiul : - Poveștile sunt încă vii. Prințesa pe care o admir eu sigur mă așteaptă într-un castel îndepărtat. Și cred că este îmbrăcată în violet, precum vioarele.

Kokino: - Cu un papagal roșu alături îți va fi mult mai ușor să o găsești. Nu te pot lăsa singur, vin cu tine!

Argintiul : - Ești un prieten adevărat, Kokino. Ți mulțumesc.

Povestitorul: Fetița s-a întors acasă. Zilele au trecut și visul cel mare o însoțea acum peste tot. În camera ei, pe masa de lângă peretele ca marea, trăia un porcușor de Guineea: Ciocolatiul. Seara, Ana îi spunea poveștile care o cucureau.

Ana : - Hmmm! Mi-aș dori atât de mult să găsesc un castel de cleștar, așa, ca în povești... Iar în castel să văd regi, regine... prinți, prințese.

Ciocolatiul : - Dacă mergi în căutarea acestui castel, mă iei cu tine?

Ana : - Sigur că te iau cu mine! Un Ciocolatiu atât de inteligent cum ești tu mă va feri de pericole.

Povestitorul: Ana a adormit. În dimineața următoare, când ea a plecat la școală, Ciocolatiul a rămas în cameră, lângă geamul deschis.

Kokino: - E drept că eu sunt Kokino, papagalul foarte roșu, însă nu mă pot lăuda că știu unde e Prințesa ta. Daaarr... pornim la drum să culegem informații!

Argintiul: - Informații? Și de unde culegem noi informații? Ce sunt informațiile? Flori, fructe de pădure sau legume?

Kokino: - Nuuu! Cum să fie flori?!

Argintiul: - Și atunci de unde să culegem noi informații?

Kokino: - Oare cine are o bunică expertă în prințese și crăiese?

Argintiul: - Știu ! Știu ! Iuupiiiiii !!! Mereu mi-am dorit să văd unde locuiește Ana. Și cum se poate ajunge până acolo?

Kokino: - Urcă pe spatele meu și să pornim spre blocul ei! Știu drumul pe de rost! Sper să fi lăsat deschisă fereastra cu steluțele aurii.

Povestitorul: Când cei doi prieteni au ajuns la fereastra Anei, Ciocolatiul savura niște semințe și aștepta să vină stăpâna lui de la școală. Nu știa dacă vor porni la drum...

Ciocolatiul: - Cine e acolo? Hei! Hmm... ceva roșu la noi pe fereastră! O pasăre roșie?!

unde stă Prințesa?

Kokino: - Uite stelutele aurii, aici trebuie să fie camera fetei!

Ciocolatiul: - Hei! Cine e acolo?

Argintiul: - Cineva ne strigă. S-ar putea să deranjăm...

Kokino: - Îl văd! Îmi pare cunoscut... Seamănă cu un prieten de la magazinul de animale. Bună! Tu ești Ciocolatiul?

Ciocolatiul: - Da, eu sunt! Dar tu cine ești?

